

Žalobce též, uznávaje svoji povinnost k tomu, v žalobě tvrdil, že žalovaná neudržovala věc jako dobrý hospodář ve stavu, v jakém ji převzala, a neopatřovala z jejího výnosu opravy, doplňování a pořizování a nabídl o tom důkaz spisy pražského magistrátu, místním ohledáním za přibrání znalce a výslech stran.

Právem tedy vytýkala v odvolání a vytýká nyní i v dovolání žalovaná neúplnost řízení (§ 503, č. 2 c. ř. s.) v tomto směru, že nebylo zjištěno, které opravy (stavby) byly nutny následkem stáří (sešlosti, vetčnosti) budovy, takže patří jich provedení vlastníku budovy, a které opravy, doplňky a obnovy stihají podle § 513 obč. zák. žalovanou, a že v poslednějším případě nebyl zjištěn výnos usedlosti, k níž jí přísluší právo poživací, aby se mohlo posouditi, zda stačil výnos ten k postupnému hrazení nákladů, spojených s obvyklými, vyskytnuvšími se opravami, doplňky a obnovami a zda a pokud žalovaná své povinnosti dostála, či svou vinou je opomenula.

Před provedením těchto zjištění zůstalo řízení kusým (§ 503, č. 2 c. ř. s.) a bylo proto podle § 510 c. ř. s. zrušiti rozsudky nižších soudů a věc vrátiti prvnímu soudu, by řízení v naznačených směrech doplnil a nový rozsudek vydal.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. května 1931, č. j. R v I 143/31. O. Koblížek.

Jako okolnosti pro vyměření bolestného rozhodné (§ 1325 obč. zák.) přichází v úvahu síla a délka bolesti, hospodářské poměry doby, případně také způsob života poškozeného, nikoli však majetkové nebo výdělkové poměry škůdcovy.

Dovolání opřenému o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 §u 503 c. ř. s. nelze přiznati úspěchu.

Jako vadnost řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), pokud se týče jako rozpor rozsudku se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), vytýká dovolatel, že odvolací soud, ač ve věci ústně nejednal a nového znalce neslyšel, tedy ač tu nebylo jiného předpokladu pro vyměření bolestného, než který měl první soud, změnil rozsudek prvního soudu co se týče výše bolestného a zvýšil bolestné prvním soudem dovolateli uložené ze 3000 Kč na 5000 Kč. Leč uvedené výtky nejsou opodstatněny. Dovolatel ve svém odvol. sdělení na odvolání žalobkyně vzdal se tak jako žalobkyně ústního odvol. jednání (§ 492 c. ř. s.) a nemůže proto oprávněně vytýkati, že odvolací soud, když se mu v projednávaném případě nejvíce toho zapotřebí, ústní jednání nenařídil, pokud se týče nejednal (§ 492, druhý odstavec c. ř. s.). Co se pak postrádaného výslechu nového znalce týče, jest uvést, že odvolací soud nevyměřil bolestné na základě jiného skutkového podkladu, než je vyměřil první soud a že, ježto co se týče přiměřenosti, to jest výše bolestného, jde o otázku právní,

mohl odvol. soud na základě téhož podkladu, který tu byl v první stolici, tedy bez slyšení nového znalce, jiné bolestné vyměřiti, zejména bolestné vyměřené prvním soudem, jak také učinil, zvýšiti. Dovolání, pokud se opírá o dovol. důvod číslo 2 a 3 §u 503 c. ř. s. dle toho není opodstatněno.

Z hlediska dovol. důvodu číslo 4 §u 503 c. ř. s. vytýká dovoatel jediné, že odvol. soud stanovil bolestné bez zřetele a neúměrně k jeho majetkovým, pokud se týče výdělkovým poměrům. Výtka ta není oprávněna. Bolestné jest, pokud se týče, má býti náhradou za vytrpěné bolesti. Jako okolnosti pro vyměření bolestného rozhodné (§ 1325 obč. zák.) přichází proto v úvahu síla a délka bolesti, hospodářské poměry doby, případně také způsob života poškozeného, nikoli však majetkové nebo výdělkové poměry škůdcovy. Na těchto oprávněnost a výše bolestného nezávisí, tak jako na nich nezávisí trvání a výše kterékoli jiné pohledávky. Nepřihlížel proto odvol. soud k majetkovým a výdělkovým poměrům dovoatelovým právem a námitka dovoatele, že bolestné, jak je stanovil odvol. soud, je na jeho skrovné majetkové a výdělkové poměry příliš vysoké, nedopadá. Že by bolestné odvol. soudem vyměřené neodpovídalo bolestem žalobkyní vytrpěným a ostatním shora uvedeným okolnostem, dovoatel netvrdí, pokud se týče, z toho hlediska bolestnému napadeným rozsudkem uloženému neodporuje. Pokud dovoatel v dovolání uvádí, že prý bolestné mu uložené není úměrné jeho vině na úrazu žalobkyně, nelze se jeho dotýcnými vývody zabývat, ježto o vině je již s konečnou právoplatností rozhodnuto rozsudkem ve sporu vydaným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. května 1931 Rv II 471/30. Karel Jelínek.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Živojin Perič: Unifikace právního řádu v Jugoslávii. Právnická fakulta university Komenského v Bratislavě. Zprávy Ústavu slovanských práv č. 3. V Bratislavě 1931. Str. 61.

Po Dolencově přehledu unifikačních prací jugoslávských v oboru práva trestního (viz Právník str. 157) vydává Ústav slovanských práv při práv. fakultě university Komenského v Bratislavě studii bělehradského universit. profesora a člena kodifikační komise Periče, v níž podobnou metodou je probrána unifikace práva soukromého. Stejně jako v právu trestním bylo tu šest územních celků (Srbsko, Černá Hora, Slovinsko-Dalmácie, Chorvatsko-Slavonsko, Vojvodina, Bosna-Hercegovina), kde z největší části platily různé právní předpisy, jichž přehled autor podává. Snahy o unifikaci měly příznivé výsledky vlastně až po zavedení absolutismu r. 1929. Hlavní unifikační zákony jsou: